

Posudek

na rigorózní práci Mgr. Pavlína Kolátorové napsanou na téma „Význam času a lhůt v soukromém právu“.

Připojeny jsou: anglické resumé, abstrakt, klíčová slova, seznam použité literatury, práce má 104 stran.

Předložená rigorózní práce začíná stručným úvodem. Po výkladu zkoumané problematiky v římském právu se zabývá příslušnými úpravami časů a lhůt předcházejících občanských zákoníků. Zvláštní pozornost věnuje rigorózníka zejména výkladu úpravě lhůt v občanské zákoníku z roku 1984. To lze považovat za správné, neboť nová úprava tuto předchozí úpravu v řadě směrů či v principech přejímá (ne však vždy).

Dále následují výklady týkající se času jako právní skutečnosti lhůt obecně, následuje počítání času a výklady končí rozbořem procesních lhůt.

Teprve poté následují výklady o základních institutech lhůt, tj. o promlčení, prekluzi, včetně rozdílu mezi nimi jakož i o vydržení.

Úvodem je třeba uvést, že předložené zpracování svědčí o celkově svědomité přípravě rigorózníka, zejména pak o její usilovné snaze postihnout co možno nejúplněji zkoumané široké právní oblasti. To se jí také podařilo, když místy až zbytečně rozvlekle a někde nepřesně a leckdy za pomoci příkladů příslušných ustanovení zákona (typicky u institutu prekluze).

Zdá se však, že právě tato jinak dobře míněná snaha rigorózníka (je třeba uvážit, že práce je psána krátce po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku) se stala hlavní příčinou toho, proč se o některých zkoumaných problémech zmiňuje z analytického hlediska jen buď formou krátkých komentářů či event. jen popisu. To se týká konkrétně některých problémů zkoumaných v souvislosti s instituty promlčení a prekluze.

Z obsahu předložené práce je patrné, že rigorózníka si byla na základě zkoumání judikatury čs. soudů i literatury (literatury však ne vždy řádně uváděné v samotném textu práce) dobře vědoma sporných otázek teorie i praxe, kterými se zabývala (ikdyž přirozeně nikoliv veškerých, neboť je této problematiky právě u zkoumaných institutů značné množství).

Z obsahu práce je rovněž patrné, že rigorózníka u většiny řešení sporných otázek vycházela ze závěrů judikatury, včetně nálezů Ústavního soudu ČR, aniž by však k tomu vždy dodala alespoň stručně své osobní stanovisko, zejména úvahu, zda citované závěry ob stojí i z hlediska nové právní úpravy, popř. zda i nová právní úprava odpovídá v plné míře požadavkům zejména soudní praxe. Je třeba říci, že ve většině případů tomu tak bude a že dřívější judikatury bude i nadále využitelná (ikdyž patrně ne vždy a ve všem). Jsem si vědom obtížnosti takového úkolu, zvláště přihlédneli se k tomu, že jde o práci psanou hned na počátku účinnosti nového občanského zákoníku, kdy chyběly jak nová judikatura, tak komentářová literatura a s oběma spojené výkladové zkušenosti.

Mám-li se vyslovit, zda předložená práce je z hlediska úrovně kladené na rigorózní práci ještě vyhovující, či nikoliv, je nezbytné, aby rigorózníka při ústní obhajobě doplnila své výklady úvahami v těchto směrech:

Za prvé, o problematice zamítnutí námítky promlčení s poukazem na rozpor s dobrými mravy, dále za druhé o problematice promlčení práva na náhradu škody způsobené na

zdraví a konečně za třetí, aby se ve svých úvahách znovu vrátila k posouzení významu a praktickému dosahu § 654 odst. 1, zejména § 654 odst. 2 jako nového ustanovení se závažnými výkladovými důsledky.

Při pozitivním splnění tohoto požadavku lze podle mého názoru vzhledem k tomu, co jsem výše uvedl, považovat předloženou rigorózní práci ještě za vyhovující.

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.